

La justícia consisteix a no transgredir les disposicions legals de la ciutat en la qual hom viu com a ciutadà. Així doncs, un home practicarà la justícia en gran benefici propi si davant testimonis observa les lleis com a sobiranes, però sense testimonis, els dictàmens de la natura. Car els preceptes legals són imposats, els de la natura, obligatoris: els preceptes legals són producte d'un pacte, no innats; els de la natura són innats, no producte de cap pacte.

Així doncs, si hom, en transgredir les disposicions legals passa desapercbut als qui han establert el pacte, es veu lliure d'ignomínia i de càstig; si no passa desapercbut, no. Si hom fa violència, més enllà del que és possible, a les lleis que la natura ha establert, encara que passi desapercbut a tots els homes, el mal no és pas inferior, ni superior si tothom el veu. Car hom no és danyat en relació a l'opinió, sinó a la veritat. La nostra indagació és principalment en raó dels següents motius: moltes de les disposicions legals [nomos] es troben en conflicte amb la natura [physis].

ANTIFONT, Fragments A 1,2, 4

El meu art de llevador té les mateixes característiques que el d'elles, però es diferencia en el fet que assisteix els homes i no a les dones, i examina les ànimes dels qui donen a llum, però no els seus cossos. Ara bé, el més gran que hi ha en el meu art és la capacitat que té de posar a prova per tots els mitjans si el que engendra el pensament del jove és quelcom imaginari i fals o fecund i vertader. Això és així perquè tinc, igualment, en comú amb les llevadores aquesta característica: que sóc estèril en saviesa. Molts, en efecte, em retreuen que sempre pregunto a altres i jo mateix mai dono cap resposta sobre res per la meva falta de saviesa, i és, efectivament, un just retret. La causa d'això és que el déu m'obliga a assistir els altres però a mi m'impedeix engendrar. Així és que no sóc savi de cap manera, ni he aconseguit cap descobriment que hagi estat engendrat per la meva pròpia ànima. No obstant això, els que tenen tracte amb mi, encara que semblen alguns molt ignorants al principi, en quant avança la nostra relació, tots fan admirables progressos, si el déu se'l concedeix, com ells mateixos i qualsevol altra persona pot veure. I és evident que no aprenen mai res de mi, perquè són ells mateixos i per si mateixos els que descobreixen i engendren gaires bells pensaments. No obstant això, els responsables del part som el déu i jo.

PLATÓ, *Teetet*, 150 b-d.